

lig, hvad de større Forsikringstagere jo i Reglen ikke ville indlade sig paa.

Dette Lorforslag gaar nu ud paa, at Statsanstalten skal have en lignende Afdeling, nu skal ogsaa Staten begynde paa denne Art af Forretning. Det forekommer mig nu allerede, at det er et meget stort Spørgsmaal, om det er rigtigt at lade Staten optræde som Konkurrent overfor sine egne Borgere. Det er jo et Princip, som man omtrent paa alle andre Omraader er kommet bort fra. Staten konkurrerer ikke med nogen Art af Fabrikvirksomhed eller Handelsvirksomhed. Der har ganske vist undertiden været nogen Tale om, at Staten gennem Strafanstalterne konkurrerede med visse Fabrikations- og Haandværksvirksomheder, men i Hovedsagen kan man dog sige, at Staten ikke indlader sig derpaa, og jeg finder ogsaa, det er rigtigt, at den ikke gør det, thi det skal sandelig ikke vække Foretagelsesaanden hos de private, at Staten begynder at konkurrere med dem og allermindst, naar Forholdene ere som i denne Sag, hvor Staten ikke er den, der gaar i Spidsen. Er det maaske Statsanstalten, der hos os begyndte at indføre disse meget fortræffelige Forsikringer uden Lægeundersøgelse? Er det maaske Staten, der har betalt Lærepengene i den Anledning? Er det Staten, der har taget Risikoen? Er det overhovedet Staten, der gaar i Spidsen i Henseende til at bringe ny Forsikringsarter frem, eller opmuntrer til at indføre dem? Nej, saa langt fra, Statsanstalten er en fortræffelig Anstalt, det har jeg altid ment, og det har jeg mange Gange haft Lejlighed til at sige her i Tinget. Jeg har megen Tillid til den. Den er ledet af meget dygtige Folk. Men jeg har den bestemte Anke imod den, at den gaar aldrig i Spidsen, den kommer altid længe bag efter de andre. Alle vide, hvad det kostede for Besvær at faa den til at udbetale Bonus. De private Anstalter udbetalte i en lang Aarrække Bonus, det vil sige en passende Del af det Overskud, som fremkommer ved, at Præmien er for høj, som den altid maa være i en Livsforsikringsanstalt. Gjorde Statsanstalten det samme? Nej, det var først længe efter i Ministeriet Estrups Dage, at man naaede til en Bonuslov. Paa samme Maade er det gaaet med denne Sag her. Nu have andre Anstalter brudt Banen, Statsanstalten ser, det gaar fortræffeligt, nu kommer Staten og siger: Tak skal I have Børn, nu have I betalt Lærepengene, nu have I vist Vejen, nu skulle vi optage det for jer, og vi skulle blive jer en haard

Konkurrent. Det er det, her foreligger, Staten vil konkurrere med Borgerne, med de bestaaende private Selskaber, og det Aaret efter, at vi have faaet en Livsforsikringslov, en Lov, som netop er indrettet paa at føre Tilsyn med de private Selskaber, saaledes at de forsikrede kunne være saa betryggede, som man overhovedet kan være det her i Verden. Staten kommer nu og siger: Nu ville vi være med. Jeg vil, inden jeg gaar videre, bemærke, at det ikke blot er saaledes, at Staten ikke er gaaet i Spidsen, men Staten har i sin Tid, efter hvad der er meddelt mig, afvist Tanken om at føre Folkeforsikringen ud i Livet. Flere af dem, der vare med til at stifte „Dansk Folkeforsikringsanstalt“, henvendte sig paa den Tid, det skulde ske, til Statsanstalten og spurgte, om den ikke vilde optage denne Forsikringsform, som nu havde virket med store og fortræffelige Resultater i Udlandet, f. Eks. i Svejts, men man sagde nej, man vilde ikke være med, man afviste det aldeles bestemt. Det er et yderligere Bevis for, hvorledes Staten — naar jeg siger Staten, mener jeg i denne Forbindelse Statsanstalten — stadig har siddet og ventet paa, at al Ting skulde være klar, inden den tog fat, baade hvilke Præmier den skulde beregne, og hvilke Omkostninger der vilde være forbundne dermed. Nu kommer imidlertid Staten og siger, at det er saa vigtigt, at den kommer med, thi som der staar i Bemærkningerne til § 1, og det er egentlig den eneste Grund, der er anført, der er Personer, for hvem Statsgarantien virker saa stærkt opmuntrende til at forsikre sig, at de uden denne ere vanskelige at faa i Tale. Ja, hertil vil jeg sige, lad dem saa sejle deres egen Sø, for hvis der er Folk, som med Hensyn til de Forsikringer, hvorom der her er Tale, Forsikringer paa 1—2—3,000 Kr., er bange for, at der ikke er Sikkerhed nok, naar de ikke have Staten og dens Garanti, saa er det i hvert Fald Folk, man ikke kan vente sig noget af, og som man kan lade sejle. Forslagets Begrundelse er særlig meningsløs netop nu, da vi have faaet Tilsyn med de private Selskaber, med deres Garantikapital og Aktiekapital og Reservefond og andet, og hvis det er den eneste Grund til, at Staten skulde indlade sig paa den ny Forsikringsform, saa er der overhovedet ingen Grund dertil. Jeg kan i hvert Fald ikke erkende det for rigtigt. Saa er der en hel anden Betragtning, som er gjort gældende i Bemærkningerne til § 1, og det er den, at der er et privat Selskab, Arbejdernes Livs-